

BOLETÍN DEL CLERO

DEL

OBISPADO DE LEON

CARTA ENCÍCLICA

de Su Santidad al Emmo. Sr. Cardenal Gibbons, Arzobispo de Baltimore, reprobando las doctrinas denominadas «Americanismo.»

(CONCLUSIÓN)

Cum hac de naturalibus virtutibus sententia, alia cohaeret admodum, qua christianae virtutes universae in duo quasi genera dispertiuntur, in *passivas*, ut ajunt, atque *activas*; adduntque, illas in elapsis aetatibus convenisse melius, has cum praesenti magis congruere.—De qua quidem divisione virtutum quid sentiendum sit, res est in medio posita; virtus enim; quae vere *passiva* sit, nec est nec esse potest. «Virtus, sic Sanctus» Thomas, nominat quandam potentiae perfectionem; fines autem potentiae actus est: et nihil est aliud actus virtutis, quam «bonus usus liberi arbitrii» (1); adjuvante utique Dei gratia, si virtutis actus supernaturalis sit.—Christianas autem virtutes, alias temporibus aliis accommodatas esse, is solum velit, qui Apostoli verba non meminerit: *Quos praescivit, hos et praedestinavit, conformes fieri imaginis Filii sui* (2). Magister et exemplar sanctitatis omnis Christus est; ad cujus regulam

(1) I. II a I.

(2) Rom., VIII, 29.

aptari omnes necesse est, quotquot avent beatorum sedibu inseri. Jamvero, haud mutatur Christus progredientibus saeculis; sed *idem heri et hodie et in saecula* (1) Ad omnium igitur aetatem homines pertinet illud: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (2) nulloque non tempore Christus se nobis exhibet *factum obedientem usque ad mortem* (3); valetque quavis aetate Apostoli sententia: *Qui sunt Christi carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis suis* (4).—Quas utinam virtutes multo nunc plures sic colerent, ut homines sanctissimi praeteritorum temporum! Qui demissione animi, obedientia, abstinentia *potentes fuerunt opere et sermone*, emolumento maximo nedum religiosae rei sed publicae ac civilis.

Ex quo virtutum evangelicarum veluti contemptu quae perperam *passivae* appellantur, pronum erat sequi, ut religiosae etiam vitae despectus sensim per animos pervaderet. Atque id novarum opinionum fautoribus commune esse, conijcimus ex eorum sententiis quibusdam circa vota quae Ordinis religiosi nuncupant. Ajunt enim, illa ab ingenio aetatis nostrae dissidere plurimum, utpote quae humanae libertatis fines coerceant; esseque ad infirmos animos magis quam ad fortes apta; nec admodum valere ad christianam perfectionem humaneae consociationis bonum, quin potius utrique rei obstare atque officere.—Verum haec quam falso dicantur, ex usu doctrinaque Ecclesiae facile patet, cui religiosum vivendi genus maxime semper probatum est. Nec sane immerito: nam qui, a Deo vocati, illud sponte sua amplectantur, non contenti communibus praeceptorum officiis, in evangelica euntes consilia, Christo se milites strenuos paratosque ostendunt. Hocne debilium esse animorum putabimus? Aut ad perfectiorem vitae modum inutile aut noxium? Qui ita se votorum religione obstringunt, adeo sunt a libertatis jactura remoti, ut multo pleniore ac nobiliore fruantur, ae nempe *qua Christus nos liberavit* (5).

Quod autem addunt, religiosam vivendi rationem aut non

(1) Hebr., XIII, 8.

(2) Matth., XI, 29.

(3) Philip., II, 8.

(4) Galat., V, 24.

(5) Galat., IV, 31.

omnino aut parum Ecclesiae juvandae esse; praeterquamquod religiosis Ordinibus invidiosum est, nemo unus certe sentiet, qui Ecclesiae annales evolverit. Ipsae vestrae foederatae civitates num non ab alumnis religiosarum familiarum fidei pariter atque humanitatis initia hubuerunt? Quorum uni nuper, quod plane vobis laudi fuit, statuam publice ponendam decrevistis. —Nunc vero, hoc ipso tempore, quam alacrem, quam frugiferam catholicae rei religiosi coetus, ubicumque ii sunt, navant operam! Quam pergunt multi novas oras Evangelio imbuere et humanitatis fines propagare; idque per summam animi contentionem summaque pericula! Ex ipsis, haud minus quam e clero cetero, plebs christiana verbi Dei praecones conscientiaeque moderatores, juvenus institutores habet. Ecclesia denique omnis sanctitatis exempla.—Nec discrimen est laudis inter eos qui actuosum vitae genus sequuntur, atque illos, qui, recessu delectati, orando afflictandoque corpori vacant. Quam hi etiam praeclare de hominum societate meruerint, mereant, ii norunt profecto qui, quid ad placandum conciliandumque Numen possint *deprecatio justis assidua* (1), minime ignorant, ea maxime quae cum afflictatione corporis conjuncta est.

Si qui igitur hoc magis adamant, nullo votorum vinculo, in coetum unum coalescere, quod malint, faxint; nec novum id in Ecclesia nec improbabile institutum. Caveant tamen ni illud prae religiosis Ordinibus extollant; quin potius, cum modo ad fruendum voluptatibus proclivius, quam ante, sit hominum genus, longe pluris ii sunt habendi, qui *relictis omnibus, sequuti sunt Christum*.

Postremo, ne nimiis moremur, via quoque et ratio, qua catholici adhuc sunt usi ad dissidentes revocandos, deserenda edicitur aliaque in posterum adhibenda.—Qua in re hoc sufficit advertisse, non prudenter, dilecte Fili Noster, id negligi quod diu experiendo antiquitas comprobavit, apostolicis etiam documentis erudita.—Ex Dei verbo habemus (2), omnium officium esse proximorum saluti juvandae operam dare, ordine graduque quem quisque obtinet. Fideles quidem hoc sibi a Deo assignatum munus utillime exequentur morum integritate, christianae

(1) *Jac.*, v. 16.

(2) *Eccli.*, xvii, 4.

caritatis operibus, instante ad Deum ipsum assiduaque prece. At qui e clero sunt idipsum praestent oportet sapienti Evangelii praedicatione, sacrorum gravitate et splendore, praecipue autem eam in se formam doctrinae exprimentes, quam Tito ac Timotheo Apostolus tradidit.—Quod si, e diversis rationibus verbi Dei eloquendi, ea quandoque praeferenda videatur, qua ad dissidentes non in templis dicant sed privato quovis honesto loco, nec ut qui disputent sed ut qui amice colloquantur; res quidem reprehensione caret: modo tamen ad id muneris auctoritate Episcoporum ii destinentur, qui scientiam integritatemque suam antea ipsis probaverint.—Nam plurimus apud vos arbitramur esse, qui ignoratione magis quam voluntate a catholicis dissident; quos ad unum Christi ovile facilius forte adducet, qui veritatem illis proponat amico quodam familiarique sermone.

Ex his igitur, quae huc usque disseruimus, patet, dilecte Fili Noster, non posse Nobis opiniones illas probari, quarum summam *Americanismi* nomine nonnulli indicant.—Quo si quidem nomine peculiaris animi ornamenta, quae, sicut alia nationes alias, Americae populos decorant, significare velint; item si statum vestrarum civitatum, si leges moresque quibus utimini, non est profecto cur ipsum rejiciendum censeamus. At si illud usurpandum ideo est, ut doctrinae superius allatae, non indicentur modo, immo vero etiam cohonestentur; quodnam est dubium, quin Venerabiles Fratres Nostri Episcopi Americae, ante ceteros, repudiaturi ac damnaturi sint utpote ipsis totique eorum genti quam maxime injuriosum? Suspicionem enim id injicit esse apud vos, qui Ecclesiam in America aliam efūgant et velint, quam quae in universis regionibus est.—Una, unitate doctrinae sic ut unitate regiminis, eaque catholica est Ecclesia: cujus quoniam Deus in Cathedra Beati Petri centrum ac fundamentum esse statuit, jure Romana dicitur: *ubi enim Petrus, ubi Ecclesia* (1). Quam ob rem quicumque catholico nomine censi vult, is verba Hieronymi ad Damasum Pontificem usurpare ex veritate debet: «Ego nullum primum, nisi Christum, sequens, beatitudini tuae, idest Cathedrae

(1) S. Ambr. in Ps. xi, 57.

»Perri communionem consocior: super illam petram aedificatam
»Ecclesiam scio; quicumque tecum non colligit, spargit.»

Haec, dilecte Fili Noster, quae, singularibus litteris, officio muneris ad te damus, ceteris etiam foederatarum civitatum Episcopis communicanda curabimus; caritatem iterum testantes, qua gentem vestram universam complectimur; quae sicut elapsis temporibus multa pro religione gesit, majora etiam in posterum, Deo feliciter opitulante, praestituram portendit.— Tibi autem et fidelibus Americae omnibus Apostolicam Benedictionem, divinorum subsidiorum auspicem, amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXII mensis Januarii MDCCCXCIX. Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII.

SAGRADA CONGREGACION DE RITOS

Resolución de tres dudas

Rmus. Dnus. Paulus Bruchesi, Archiepiscopus Marianopolitanus, Sacrae Rituum Congregationi, sequentia dubia, pro opportuna solutione, humiliter subiecit, nimirum:

I. Utrum preces quae flexis genibus ad omnes horas in feriis poenitentialibus dicuntur, pariter in fine Matutini, quando separatur a Laudibus, sint addendae?

II. Utrum antiphonae *Ne reminiscaris* et *Trium puerorum* quae privatim a Sacerdote recitantur ante et post Missam, duplicandae sint vel non, juxta ritum officii ab ipso recitati, vel juxta ritum Missae quam celebrat?

III. An satisfaciat obligationi suae clericus in ordinibus sacris constitutus, qui sponte vel invitatus se adjungit clero officium ab officio ipsius clerici diversum canenti vel recitanti?

Et Sacra eadem Congregatio, referente subscripto Secretario, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, re mature perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. Negative.

Ad II. Ad libitum in casu juxta ritum Officii vel Missae.

Ad III. Negative, seclúso privilegio.

Atque ita rescripsit, die 27 Januarii 1899. — C. CARD. MAZZELLA, *Praef.*—D. PANICI, *Secret.*

GRADOS ACADÉMICOS

El Excmo. Sr. Obispo de Málaga elevó á la Sagrada Congregación Romana de Estudios, unas preces, cuyas peticiones finales eran estas:

I^{um} Ut hujus Seminarii Alumni qui ab normam anterioris studiorum rationis jam tertium S. Theologiae cursum debito examine superarunt, possint in Centralibus ad Licentiam admitti expleto sexenario ab illa praescripto, cum ea qua par sit adaptatione studiorum novae hujus S. C. Inst. pro Institutis Pontificiis datae.

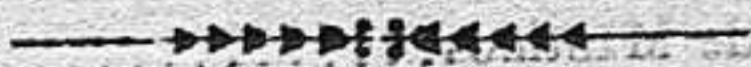
II^{um} Quod semel ac perficiatur in hoc meo Seminario (quod illico perficiendum curo) adaptatio perfecta et completa statulis Seminarii Metropolitanici jam ab hac S. C. approbatis, necnon et ipsius programmatibus et regiminibus in omnia et ad unguem, fas sit meis alumnis in Ipso Pontificio Instituto ad Licentiam admitti in S. Theol. quarto curso rite expleto, stante tantum praecepto illic adeundi et in illo manendi pro quinto cursu ad Doctoralem lauream obtinendam.»

La Congregación en una extensa y muy honrosa comunicación, ha contestado:

«Quod si haec omnia comparari posse penes Seminarium Malacitan. Ampl. Tua testetur, duo poterunt inde concludi, 1.º ut vel Seminarium ipsum ad dignitatem Instituti Pontificii rite evehatur: et hoc opportunum nullus dixerit, sive quia decem jam constituta fuerunt, sive quia alia Seminaria continuo idem poscent. Vel. 2.º, admissa programmatum uniformitate ob studiorum amplitudinem ac profunditatem et alumnorum prae ceteris Seminariis profectum et superioritatem, nonnisi valde gratulandum erit pro Ecclesia, cujus sollicitudo est potius doctos requirere clericos, quam doctores.»

«Si qui, reapse docti, doctores fieri velint, praescriptis con-

ditionibus subjiciantur necesse est, a quibus *in genere* dispensare haec S. Congregatio *nec potest nec debet, licet in casibus specialibus Ampl. Tuae commendationibus libenter indulgere sit parata, prouti pro aliis Hispaniae Diocesibus in usu est.* »

SUSCRIPCIÓN abierta en el Obispado de León para atender á las apremiantes necesidades de la Santa Sede.

	<u>Rs. Cs.</u>
<i>Suma anterior</i>	
	7.796 73
Un devoto de Villacé por Febrero.....	20 »
El Párroco de Ferral.....	8 »
El Ecónomo de Grajal de Campos.....	16 »
El Coadjutor de id., id.....	4 »
D. Laureano Martínez.....	20 »
Un Coadjutor de Aguilar de Campos.....	20 »
El Sr. Arcipreste y Párroco de Villalón de Campos.....	40 »
D. Gerardo Cascos, Coadjutor de id.....	8 »
» Fortunato Casado, id., id., id.....	8 »
D. ^a Pascasia Cascos.....	4 »
D. Mariano Serrano, Organista de id.....	2 »
El Párroco de Villafrades.....	20 »
Juan Herrero, vecino de id.....	32 »
Eulogio Ramos, id., id.....	10 »
Paula Carranza, id., id.....	8 »
Ceferina Pastor, id., id.....	1 »
El Sr. T. Arcipreste y Párroco de Fuentes de Ropel.....	20 »
El Sr. Arcipreste y Párroco de San Martín Obispo.....	20 »
El T. Arcipreste y Párroco de Lobera.....	12 »
El Párroco de Vegas del Condado.....	20 »
El Sr. T. Arcipreste y Párroco de Gusendos.....	20 »
El Párroco y algunos feligreses de Valduviego.....	32 »
El Párroco de Roderos.....	8 »
El Párroco de la Mata de Monteagudo.....	20 »
El Párroco de Grulleros.....	20 »

María Bueno.....	4
El Sr. Arcipreste y Párroco de Villabalter.....	20
Un Sacerdote de la Diócesis.....	40
El Párroco de Ambasaguas.....	16
El Párroco de La Vega de Almanza.....	20
El Sr. Arcipreste y Párroco de Mantinos.....	100
El Sr. Arcipreste y Párroco de Mayorga.....	30
Pascual Delgado, vecino de id.....	4
El Sr. Arcipreste y Párroco de Riaño.....	20
El Párroco de Barniedo.....	24
El Sr. T. Arcipreste y Párroco de Santa María del Río.....	20
El Sr. T. Arcipreste y Párroco de Dehesa de Montejo.....	20
El Sr. Arcipreste y Párroco de La Mata de la Riva.....	20
El Párroco y algunos feligreses de Villacintor.....	24
El Párroco de Velilla de la Reina.....	8
	<hr/>
Suma.....	8.559 73

Asociación de SUFRAGIOS MÚTUOS del Clero de la Diócesis.

Han manifestado por conducto de los Sres. Arciprestes de Cervera, Cisneros, San Miguel del Camino y Las Matas que desean pertenecer á la Asociación, é ingresan en ella:

N.º 1063.=Fernández D. Casimiro, dentro del primer año de su ordenación.

N.º 1064.=Fernandez D. Germán, id., id., id.

N.º 1065.=Alvarez D. Inccencio, con obligación de aplicar diez misas.

N.º 1066.=Albalá D. Valentín, con id., id., id.

León, 8 de Abril de 1899.—Dr. Adolfo Pérez Muñoz, Ca-
nónigo-Secretario.

Núm. 7.

El día 30 de Marzo último falleció D. Jacinto Ordás, Párroco de Carbajosa, y habiéndose hecho constar que pertenecía á la Asociación y por certificado del Sr. Arcipreste que tenía aplicadas las misas, todos los asociados celebrarán por él la de Re-
glamento.